

AAN EEN KIND.

Speel, mijn lieve! dertel vrij,
 Dans en spring verheugd in 't rond,
 Toon u vrolijk, vriendelijk blij,
 Kruip gerust maar op den grond;
 Schaam u voor uw jonkheid niet,
 Die zoo schoone bloemen biedt.

Waartoe zoudt gij haar ontvlén,
 Die u zingen, juichen doet,
 En ons de onschuld geeft te zien
 Van uw kinderlijk gemoed;
 Weet dat God den eenvoud mint,
 't Dertelen van 't onschuldig kind.

Speel, als 't pas geeft aan de jeugd;
 Speel, maar als een dankbaar kind,
 Dat in 't zoeken van zija vreugd,
 't Zoet reeds van Gods liefde vindt;
 Leef met God en zie uw voet,
 Ook bij spel voor kwaad behoed.

Schoon gij moe ter ruste gaat,
 Buig toch eerst uw knietjes neer,
 Bid, dat God u nooit verlaat;
 En ontwaakt gij 's morgens weer,
 Zij dan 't eerste wat gij denkt
 Dank aan God, die 't licht u schenkt.

Dan leeft ge eens altijd gerust,
 Voor geen wereldmagt bevreesd,
 En van zorgen onbewust,
 Als uw jonkheid is geweest.
 De onschuld spreidt een stroobed zacht,
 Want God houdt voor de onschuld wacht.

Blijde en biddend ga uw jeugd,
 Als een lentedag voorbij;
 En gij vindt steeds nieuwe vreugd,
 Waar met God uw deel ook zij;
 Wie in 't bidden blijdschap vond
 Juicht tot in zijn jongsten stond.

ANNA.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

APRIL. — VIJFDE WEEK.

Jesus verschijning aan de discipelen.
 Luk. 24: 36-47. (Mark. 16: 14; Joh. 20: 19-22.)

Vs. 36. Heugelijk gesprek van de Emmaüsgangers met den Apostelkring. Het heil hun wedervaren was Petrus op andere wijs, maar niet minder heerlijk ten deel gevallen. Hun werd de Heer reizenoot, de derde man. Aan Simon verscheen de Heer in de stilte der eenzaamheid. Aan Simon het eerst van al de Apostelen, — aan Simon alleen — aan Simon, als die voor hem gebeden, die vergevend hem aangezien had, en nu zelf het woord der genade brengen kwam. O overmaat der liefde, hoe kan nog enig hart de liefde van Jezus wederstaan! Wel maakt de zonde harten hard en koud als ijs — zal iets ze vertederen en week maken, het moet wel alleen de zon der genade zijn. Maar deze vermag het, en waar zij vruchteloos koestert en warmt, daar is wel de zondaar een kind des verderfs.

Heugelijk gesprek, maar nog heerlijker stormis. »Vrede zij ulieden!» Wie zoo verschijnen kon, mocht zeggen: »Ik heb alle magt in hemel en op aarde; ik ben met u tot de volinding der wereld.» In 's Heeren »onzigtbaar wor-

den» bij zijn verlaten van de Emmaüsgangers en zijn »zigtbaar worden» bij gesloten deuren in het midden zijner discipelen is, niet voor onze kennis van het bovennatuurlijke, maar voor ons geloof en onze vertroosting een zaligmakend onderwijs gelegen. Vergoefs zoekt ons verstand aan den Bijbel een wetenschap omtrent het bovennatuurlijke af te persen, die God op ondoordringelijke wijze voor onze nieuwsgierigheid verborgen heeft. Ook de opstandingsberigten verwarren ons begrip en leiden tot ongelooft, zoodra wij eene stelselmatige beschouwing daarop willen bouwen. Zoodra wij »het onzigtbaar en zigtbaar worden» vs. 31 en 36 wetenschappelijk willen in overeenstemming brengen met het »betasten» en »eten» vs. 39 en 42, moeten wij wel tot »ongerijmde wijsheid» of »tot ongelooft» vervallen. In de feiten ons voor de conscientie tot geloofsversterking medegedeeld leert ons verstand niets; het voor ons verstandelijk inzicht verborgene blijft even verborgen als het altijd is geweest. Onze conscientie kan door het geschrevene zeker worden van de waarachtigheid van het opstandingsfeit, maar we den geleerde of onkundige, die 's Heeren verschijningen ter openbaring zijner eeuwige koningsheerlijkheid zou willen verlagen tot vertooningen, om als natuurkundige proeven te dienen bij een zoogenaamd wetenschappelijk onderwijs over het bovennatuurlijke. Het »heilige» is geen hulpmiddel voor verstandsonderwijs, het behoort uitsluitend tot het gebied, waarop vleesch en geest, zonde en heiligheid strijd voeren, en heeft daar tot eenige, goddelijke roeping, de waarheid aan de conscientie te ontdekken.

Toen de verreen Heiland zich door zijne discipelen liet betasten en voor hunne oogen at, deed Hij niet iets in het belang van het wetenschappelijk strijden der negentiende eeuw, maar met de liefde eener moeder ontfermde Hij zich »over het onverstand en de tragheid om te gelooven» van zijne beangstigde leerlingen. Hun hart wilde Hij zeker maken van zijne majesteit en magt, zonder dat zij den diepen indruk, dat Hij dezelfde en voor hen dezelfde was, zouden verliezen.

Wanneer wij den Bijbel anders lezen willen dan als zondaren, met eene andere behoefte dan om zaligmakend zeker te worden van Gods vergevende liefde door eene steeds diep ingaande kennis van de lengte en breedte en van de hoogte en diepte der liefde van Christus, heeft die lezing bij den vleeschelijken, hoogmoedigen zin van ons hart groote gevaren voor onzen geest. Gelijk in alles het beste zeer ligt kan worden misbruikt, evenzoo de Schriften, die juist omdat zij ons kunnen wijs maken tot zaligheid, onheilig gebruikt, ons ook kunnen dwaas maken ten verderve. Wie met kostbare zaken omgaat, handelt daarmee als kleinodien, alleen wanneer wij de Schrift als de parel van groote waarde behandelen, zal de schat des levens ons rijk en immer rijker maken.

Met deze opmerkingen zullen wij vs. 45 te beter verstaan. »Hij opende hún verstand» enz. Dit is en voor immer des Heeren eigen taak. Hij heeft den sleutel der kennis, Hij opent en niemand sluit, Hij geeft, wat onze wetenschap der Schrift niet kan afdwingen. Voor den wereldwijze is de Schrift het wondervreemdste boek dat bestaat. Hij vindt het verheven en bekrompen, goddelijk groot en menschelijk dwaas, eene verwarring der reinste waarheid en van het domste bijgeloof onafscheidelijk dooreengeweven, en staat tot die Schrift in verhouding als de Joodsche raad tegenover Jezus' discipelen, van wie zij niet wisten of zij profeten, dwaazen, onheilige oproermakers of wat ook waren. Maar raakt de Heer met den scepter zijner majesteit het schriftgeleerde Saulshart aan, doet Hij de sobellen van de oogen gevallen door wetenschapstrots in kinderzin te veranderen, dan gaat het der ziel als waar in een bergachtig landschap de morgenevelen optrekken en punt voor punt in vriendelijk zonnelicht opduikt uit de vliedende dampen. Dan is er voor het verlegen wa a r o m? een »alzo o moest het,» en de God van waarheid en heil is geresgvaardigd en verheerlijkt in en door zijne kinderen.

Ook hebben wij geene andere roeping dan »getuigen» te zijn. De Heer opent verstand en hart, de Heilige Geest leidt in al de waarheid, wij, die niets zijn, hebben ALLEEN te getuigen. Hoezeer vermetele, met eigen bouwplannen dweepende kerkbouwers ook steeds meer hebben gewild en den voet zetten op het eigen gebied van Hem, die de starren der gemeenten draagt in zijne rechterhand, en zelf zegen of gerigt brengt, zelf verheft of uit zijnen mond uitspuwt, te GETUIGEN als die niets zijn en van den Heer alles verwachten, is onze eenige, maar dan ook te getrouwer na te leven roeping. Wij moeten getuigen zijn van de magt des kruises en der opstanding onzes Heeren gelijk de bloem, die door het licht gekleurd en door levensglod met geuren vervuld en geuren spreidend, de majesteit en heerlijkheid der zon verkondigt. Wij moeten getuigen van de scheppingsmagt van den Christus, die alle dingen nieuw maakt, gelijk eene met draven rijk geladene rank onder niets dragende takken getuigt van den stam, waarin hij wortelt en van de levenssappen, die deze hem toevoert. Laat ons dan, als die op duizenden proeven zoo overtuigend gebleken zijn zelve niets te wezen, met ootmoed bekleed en biddende zonder ophouden trachten om in de daad niets anders dan, maar dan ook waarachtiglijk, getuigen, toenbeelden te zijn van de herschepende liefde van den Christus Gods. Waarmé zouden wij dis-

telen en doorsen zijn in den hof des Heeren, en zijn huis met een stank van hoogmoed en heerschzucht vervullen, terwijl zijne genade ons vijgen en druiven wil doen voortbrengen en als bloemen zijner kweeking ons het huis des Vaders met Nardusgeur wil doen vervullen? Hoe moeilijker de tijden zijn, zij zijn in des Vaders eigen hand en de Christus-troon staat onwankelbaar vast; daarom hoe moeilijker de tijden des te meer zij onze bescheidenheid, ons niet vooruitloopen van God, ons toebetrouwen van onszelven en het lot der gemeente aan de hand onzes Konings aan alle menschen bekend. Alleen wanneer wij getuigen willen zijn, zullen wij met kracht uit de hoogte worden aangedaan, maar dan ook en altijd geheel worden vervuld met groote blijdschap en allen tijd lovende en dankende God.

C. S. A. v. S.

DE OVERSTROOMING.

In eene voorstad van Sint Petersburg nam op eenen zeer stormachtigen dag eene weduwe 's morgens te 6 ure reeds afscheid van hare beide kinderen, eene zoon en een dochter, want zij moest voort aan den zwaren arbeid om voor haar en de kinderen brood te verdienen. De kinderen smeekten: »Moeder! laat ons toch niet zonder brood, als gij ons opsluit, anders moeten wij van honger schreien.» De moeder deelde met smart de karige rest van de spijze uit, kusten de lievelingen van haar hart en zeide ten afscheid tot hen: »Als het donker wordt, bidt dan maar, God zal u niet verlaten.»

Onder het werken denkt zij altijd aan hare kinderen, en dat maakt het haar lichter, want zij doet het immers voor hen. De wind steekt hoe langer hoe vreeslijker op; de zee treedt buiten hare oevers en overstroomt het land. De stormklokken worden in Sint Petersburg geluid, en duizenden van menschen ijlen uit hunne woningen digt naar het strand der zee op de heuvelen, want de waterstromen doen huizen instorten, vernielen schepen, en menigeen wordt in een oogenblik een arm man. Ook het huisje van de arme moeder staat digt bij het strand, en het is te vreezen dat het ook door de woedende golven omverworpen was. De moeder staat voor den vloed met stomme smart; op eens wil zij er doorheen om naar de woning te snellen waarin zij hare lievelingen heeft achtergelaten, maar het is onmogelijk; het water en de golven zijn te groot, zoodat men niet eens met booten of schuiten er op varen kan. Zoo kan zij dan slechts heenstaren naar de plaats waar de kinderen zijn, en niets voor hen doen, dan — bidden.

Tegen den avond bedraaft de storm en plotseling treedt de zee terug. De menschen speeden zich naar hunne woningen, om te zien wat de vloed hun heeft overgelaten. Ook de moeder der kinderkens heeft dra hare hut bereikt, ofschoon de weg derwaarts nog niet geheel van water bevrijd is, maar zij dikwerf nog tot aan de knien er door heen waden moet. Haastig maakt zij de deur open, en zie — hare kinderen liggen stil, digt in elkanders armen op de tafel. De moeder kust hen, en welk eene vreugde voor de beangstigten... zij slaan de oogen open en zien de moeder vrolijk aan. »Kinderen,» roept zij uit, »wie heeft u gered?»

»Weet gij, moeder,» zeide het eene kind: »van morgen... de Heer Jezus heeft het zeker gedaan. Toen het water in de kamer kwam, klommen wij vol angst op den stoel, maar het water kwam al hooger en hooger, en toen gingen wij op de tafel. Moeder, gij hadt er eens bij moeten zijn! Stoelen, planken, kasten, besems dansten in het water rond. Het water kromp hoog en wij stielen met onze hoofden regt tegen den zolder. Toen zijn wij gaan knielen en bidden, zoo als gij het ons geleerd hebt, en daarna zijn wij in slaap gevallen.»

De moeder weende heete tranen van vreugde, omhelsde hare lieve kinderen en zeide: »Wat ons ook verder moge overkomen, altijd zullen wij op den Heer vertrouwen, die u zoo gezegend uit den nood gered heeft.»

T. M. L.

Het vleesch zegt: waarom zoudt gij een mensch liefhebben, die u smarten aandoot, maar de geest antwoordt: is het omdat in Hem gevonden wordt, wat verachting verdient, dat gij in Hem het beeld Gods niet meer moet liefhebben? Wat zult gij hierop antwoorden? O werp toch alle gal van bitterheid uit en laat de liefde u doortrekken. Niets is zoo heerlijk, niets zoo zalig. Of staat er niet geschreven: God is liefde.